

over mannelijkheid en homoseksualiteit

'Mannen mogen nog altijd niet kwetsbaar zijn'

CISKA HOET

Een woedende dictator met een kinderwagen en een grote transgenderschaan. De voorstelling *Studio Shehrazade* van Haider Al Timimi en Georges Ochoo zet het dominante manbeeld op zijn kop.

"Waar is mijn hemd? Ik vind hier niets terug. Volgens mij is er een rekensomdef in de weer. Theatremaker Haider Al Timimi kraakt zich lachend in het haar terwijl hij de tribunen in de repetitiedal overschouwt. De eerste rij is bezaaid met televisies en kostuums.

Samen met Georges Ochoo onderzoekt hij waarom homoseksualiteit en mannelijkheid die niet aan de norm beantwoordt wereldwijd vaak als problematisch worden ervaren. Ze bespreken de situatie in hun geboorteland Irak en Ghana, maar wijzen eveneens het Westen niet de vinger. "We denken al te makkelijk dat alles in België al lang, oké W, zegt Ochoo. "Alles vergen we dan dat de jong homotheans. Jari in Luik werd vermoord", valt Al Timimi aan. "En denk aan de twee mannen die recent nog in Gent in elkaar werden geslagen. Of het machisme en de 'al wie-dat-niet-springt-misselijkheid' bij veel jonge mensen vandaag."

Toen Al Timimi beiden zag van homoseksuele mannen die in Irak en Syrië door IS van gebouwen worden geduwd, besloot hij een voorstelling te maken rond deze thematiek. "In wilde weten hoe de islam echt tegengesteld homoseksualiteit staat. Al met bleek dat seksualiteit vroeger binnen de islam helemaal geen taboe was. Grote moeders en Arabische dichters schreven over smalle seks of legden uit hoe je een vrouw moet bevredigen."

"In Ghana zijn veel mensen getrouwd met de katoen", vertelt Ochoo. "Soeminge Afrikanen beweren dat de blanke homoseksualiteit hebben geïntroduceerd. Maar die was er natuurlijk al. Wat de missionarissen wel hebben geïntroduceerd, is homofobie. Het katholieke misser nog veel te dominant."

De vraagstelling van de twee makers leverde een veelheid aan perspectieven op. In hoog tempo bespreken ze

een foto van de queeractivistes Manha P. Johnson en Sylvia Rivera die ze willen projecteren. Nieuwleers schiet Antony van der Aboonen uit de boxen en speelt Al Timimi de lesbische dictator Khadija die schiet een kinderwagen kraakt.

"Alles wat niet in woorden past, verwerken we via dans of muziek", vertelt Ochoo. Al Timimi beaamt dat ze wennen willen geven aan de complexiteit van het thema. "Homoseksualiteit" wecht ook te veel verschillende factoren als politieke, religieus, gender. We willen het niet enkel over religie hebben of over één bepaalde regio. Overal ter wereld worden jongens van alle gearanden in positief gedwongen waarin ze niet kwetsbaar mogen zijn."

Groot genoeg?

Hoeveel er zong, werd doorgewerkt. In er ook tijd om te praten. Als Al Timimi zijn hand op Ochoo bli legt, schieten beiden in de lach. Als de fotograaf van foto's wordt genomen, passeert het ene na het andere moge de revue. "Je diafragma veel groot genoeg om mij te raken?", vraagt Ochoo.

"We spelen met seksualiteit en stereotypen", vertelt Ochoo even later. "Maar we spelen homo niet met een lach. We hebben overvragen om een liefdesverhaal te creëren, maar dat liet niet toe om een theatrale vorm van geschied te ontwikkelen."

Nochams is dat precies waar ze naartoe willen. "We vertrekken van boosheid en vreeswaardigheid" legt Al Timimi uit. "Nogweden we niet punitief. We zijn twee historici die nu juist een argo-tie willen duidelijk maken hoe diep voordeden rond mannelijkheid zijn ingebed."

"Al kan het natuurlijk dat we na deze voorstelling toch voor elkaar komen, netwaar Georges", grinnikt hij. "Ik heb Georges voor het eerst zien spelen op hoge hakken en in een string."

Ik wist meteen dat ik met hem wilde samenwerken

HAIDER AL TIMIMI

Studio Shehrazade, van 13/10 tot en met 20/10 in ARSNAAL/LAZARUS, daarna op tournee. arsnaalazarus.be

Georges Ochoo links en Haider Al Timimi, rechts. © ACULIFER VAN VOORLEN